Tobias T. Seabay

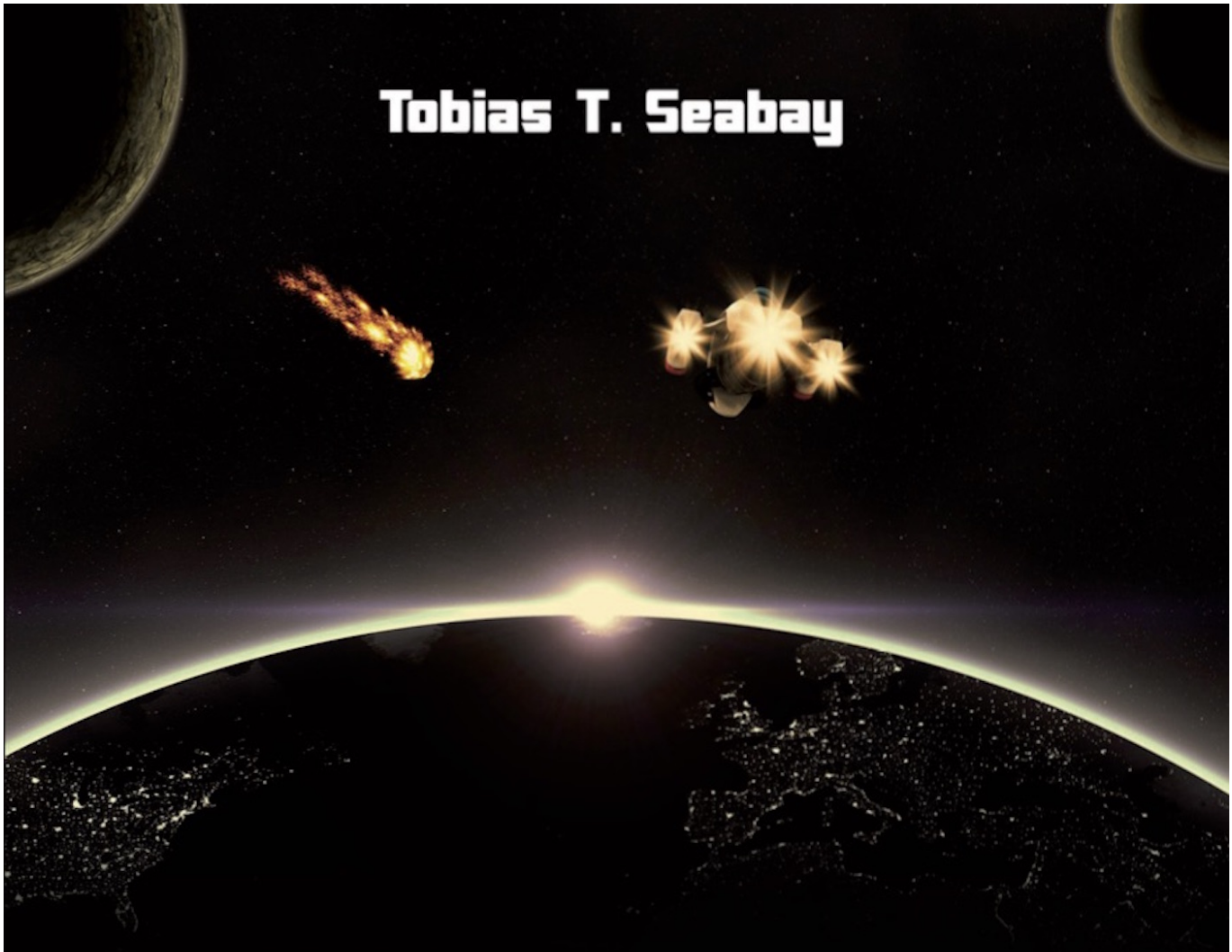

Halálbolygó

ALIENS

Publio

Halálbolygó

Aliens

Tobias T. Seabay

2015

Publio kiadó

Minden jog fenntartva!

A "SZÖVETSÉG PUSZTULÁSA" című könyv folytatása és a trilógia harmadik része.

Prológus

Nincs olyan iszonyú dolog a világon, mint ilyen szörny borotvaéles fogaival szembenézni!

Drop ereiben egyszeriben meghűlt a vér. Képeken már látott *idegeneket,* de "élőben" szerencsére még nem. Valószinűleg kiverte volna az izzadtság, ha nem 28 méter mélyen a tenger fenekén lett volna. Az idegen nagyon gyorsan úszott vele szemben, fogairól fenyegetően hátrahúzta a bőrt. A férfi csöppnyi habozás után belekapaszkodott a LION márkájú kisgépébe és gázt adva elrobogott a helyszínről. Döbbenten látta, hogy az idegen utánaindul és majdhogynem kényelmesen tartja az ő tempóját. Azaz dehogyis! *Gyorsabb nála!!* Egyre jobban közeledik hozzá!

Drop visszakanyarodott a hajóroncshoz. Könnyűbúvárfelszereléséhez új tipusú gondolatmikrofon társult. Ez a technikai vívmány kiküszöbölte a jelbeszédet vagy a kommunikáció hiányát. A gondolatmikrofonnal telepatikusan tudtak egymás között beszélgetni. Mint most is. A férfi vészjeleket sugárzott társainak, akik jórészt a rroncsban tartózkodtak. Azon nyomban érkeztek agyába az ideges válaszok. Drop megkerülte az algával és moszattal belepett hajóhidat és megfordult. Üldözője kígyózva haladt a nyomában, tempóján mit sem lassítva.

Drop előhúzta villámrátétes szigonysorozatvetőjét és ráemelte támadójára. Az idegen válaszképpen rávicsorgott. Drop tüzelt. Az apró, robbanófejes szigony lecsúszott a bogár fejpáncéljáról és ártalmatlanul elúszott a mélybe. A következő ugyanúgy járt. Drop bepánikolt. Megpróbált elmenekülni a lövedékként nekirontó szuperegyed elől, de későn reagált. A húsz méter hosszú, nyolc és féltonnás test egyszerűen elsodorta a roncs mellől. Testén összezárultak a nyolcvanötcentis fogak és szétroncsolták. Drop azonnal szörnyethalt, tudata pokoli fájdalomban hunyt ki.

Búvártársai megzavarodtak. Gyl az egyik régészlány belekapaszkodott a torpedóalakú kisgépébe és nyílegyenesen vágódott ki a roncsból, függőlegesen a felszín felé tartva. Az idegen amelyik lecsapott rá a semmiből tűnt elő. Az egyik pillanatban még seholsem volt, a következőben pedig már rávetette magát Gylre és szétcincálta. A LION megszabadulva drága terhétől lövedékként vágódott fel a felszínre, teljes sebességgel az ott várakozó hydrocort repülő-kutatóhajónak vágódva. Az ütközés következtében a LION felrobbant és lyukat ütött a száztíz méter hosszú hajótestbe. A hydrocort hét másodperc alatt elsüllyedt, magával rántva a harmincfős régészcsapat pihenő tagjait.

A tenger mélyén immáron hat szuperegyed cirkált. Vad rohamaikkal szétzúzták a többszáz éves roncsot és kicibálták közülük a megbúvó embereket. A mélyzöld tengert vörösre festette a kiömlő

vér……

1. rész Újra szaporodnak!

*****

Niels Jordon várakozóan állt a panorámaablak előtt és a Naprendszert figyelte. Tetszett neki így első látásra. Túlzás lett volna azt mondani, hogy lenyűgözte őt az anyabolygó, de azért a várakozását felülmúlta. Rosszabbnak képzelte. Jordon halovány izgalmat érzett az előtte álló feladattól. Szürkéskék bőre és okkersárga szeme tökéletesen alkalmazkodott hazája a Torres rendszer éghajlati és légköri viszonyaihoz. Genetikailag rokonságban állt a homo sapiensszel, de itt meg is szűnt az azonosság. A kivándorlások korai szakaszában telepedtek meg ős-ősei a Torres rendszer két lakható bolygóján. A Földdel kiváló kapcsolatban álltak, de az űrhajók legénységein és a kevés tehetős kirándulón kívül kevesen jártak az anyabolygón.

Most itt van! Elégedett volt, hiszen őt nevezték ki a GENODA nevű csatahajó parancsnokának. Az óriási csatahajó még az előző szériából került ki, de így is elég korszerűnek számított. Egy gyengéje volt, és ez a méretéből adódó gyenge manőverezőképesség. Segítségképpen küldték őket a Földre az idegenek ellen.

Az Egyesült Közös Kormány központi csapatai egyenlőre vereséget szenvedtek a gombamódra szaporodó szuperegyedektől. Jordon ezen rendkívül meglepődött. Az emberlakta rendszerek legjobb, legerősebb katonai potenciálja állomásozott a Földön és a földközeli űrbázisokon. Ha ezek alulmaradtak a harcban, akkor a baj sokkal komolyabb lehet, mint azt a Torres vezetői gondolták.

Vágyakozva hazagondolt. A rendszer mindkét lakott bolygója Föld tipusú volt, és nagyon hasonlítottak is az előtte felbukkanó anyabolygóra. A lexikonok adatai vetültek azonnal eléje és tudta, hogy a Föld nagyobb az ő mindkét otthoni égitestjétől.

- Akkor ideértünk Niels! - szólalt meg mellette helyettese Ioren Hardit. Jordon megnézte magának az izmos férfit és bólintott.

- Megkezdődik a program keményebbik része! Ez már élesben megy! - válaszolta a parancsnok. - Hány éve is nem volt nálunk háború? Tizenöt? Húsz?

- Valahogy úgy! - helyeselt Hardit. - Kötelességünk a Földön segíteni, nehogy hamarosan mi is erre a sorsra jussunk!

- Kormányunk blokádot latolgat a Földről jövő termékek és emberek ellen! Nem hiszem, hogy az E.K.K.-nak ez nagyon tetszene!

- Tetszik, nem tetszik: életfontosságú számunkra a blokád!....Ahá! Úgy látom már várnak minket! - biccentett Hardit az óriási űrbázis felé, amelyből vadászgépek süvítettek elő és üdvözölték a jövevényt. A kis, fürge repülők révkalauz szerepet betöltve kisérték őket a DENSTAR 5. űrbázishoz.

Jordon megállapította, hogy a bázis hivalkodó és nagyzoló volt, mint minden földi termék. Ugyanakkor el kellett ismernie, hogy nagyon impozáns. A méretei egyenesen lenyűgözőek voltak. Jól látta, hogy tökéletesen fel van fegyverezve. Melléje dokkolva három idegenfej formájú csillagcirkáló pihent, a kisebb várakozó hadihajókat 40 és 50 közé becsülte.

- Szép ez a készülődés, csak legyen valamilyen haszna is! - morogta Hardit. Jordon kérdően rápillantott, mire a férfi szó nélkül előremutatott. A parancsnok ekkor fogta fel a meghökkentő látványt, ami egész idő alatt a szeme előtt volt, de ő nem figyelt rá.

Most, hogy közelebb értek kitárult előttük a Föld teljes szépségében. A bolygó egyik fele sötétségbe burkolódzott. A látható rész viszont gyönyörű kékeszölden csillogott. Jordonnak el kellett ismernie, hogy szebb volt mint az otthoni bolygók. Ez tény. Innen messziről csak a romlatlan szépség látszódott. Szerencsére.

A távolban a Föld túlfelén a Hold folytatta örökös pályáját, mögötte jóval távolabb a központi égitest, a Nap szórta éles sugarait. A Föld és a Hold közötti térséget viszont benépesítették a legkülönfélébb űreszközök.

Jordon majdnem eltátotta a száját, amikor flottákra bontva láthatta a mérhetetlen mennyiségű haderőt. Itt volt a 37 Mélyűri Flotta. A Naprendszer 12 Belső Védelmi Flottája, sőt még a Dort Bummle különleges, karcsú rombolói is. Azután sorra érkeztek a segítségül hívott csapatok az emberlakta rendszerekből. Mindenféle és fajta űreszköz szerepelt a bőséges kínálatban.

Az ámuló parancsnok nem tudta tovább szemlélni ezt a különleges látványt, mert beértek az űrbázis alá. A DENSTAR 5. most még hatalmasabbnak tűnt, mint feljebb a megközelítés során. Jordon olyan bumfordinak és esetlennek látta saját hajóját a földi flották karcsú és mozgékony cirkálóihoz képest. Elszontyolodott, hogy mit is keres ő itt.

Finom döccenéssel megálltak. A panorámaablak előtt most egy masszívnak tűnő fémfal zárta el a kilátást. Rajta felirat hirdette színes hologramként kivetítve:

ÖNÖK A *DENSTAR 5.* "A" OSZTÁLYÚ PARANCSNOKI ŰRBÁZISHOZ KAPCSOLÓDTAK! AZ EGYESÜLT KÖZÖS KORMÁNY KÖSZÖNTI BARÁTAIT ÉS SZÖVETSÉGESEIT A FÖLDÖN! KÉRJÜK A VEZETŐIKET, HOGY FÁRADJANAK A ZSILIPEKHEZ !

- Na, ez nekünk szól! - bökte meg helyettesét Jordon és megfordult. Előzőleg már kiosztotta a szerepeket és azt is elmondta, hogy ki jöjjön vele. Természetesen Bianke köztük volt. A csinos, fiatal lány politikai tanácsadó funkciót töltött be a Torres kormányában. A parancsnok számára furcsa volt, hogy ennyire fiatal nőt helyeztek ilyen magas és felelősségteljes pozícióba. Elismerte a képességeit és tudta róla, hogy mennyire okos, de mégis...

A kiválasztottak összegyűltek és a testőrsége is felsorakozott. Intett, hogy mehetnek. A kis csapat beszállt a liftbe és lement a nyitva levő zsilipekhez.

*****

A fogadóbizottság lesétált az óriási dokkba és szemrevételezték a Torres rendszerbeli csatahajó lekerekített, kissé viharvert orrát.

Kevin C. Howell főkormányzó karba tette a kezét és elgondolkozva nézte a kiszálló különös embereket. Furcsa érzés kerítette hatalmába. Ezektől a szürkéskék bőrű, sárga szemű, atletikus alkatú "rokonaitól" várta a legtöbb segítséget. Roppant érdekes népség. Mintha nem is emberek, hanem valamilyen más galaktikus faj képviselői lennének. Pedig igenis emberek minden tekintetben. Ráadásul ők a legjobb idegenszakértők és a legjobb idegenvadászok.

A testőrandroidok szoborrá merevedve, energiavetőjük csövét vállmagasságba lendítve köszöntötték a vendégeket. Azok meglepődtek és talán egy picit meg is ijedtek a 220 centiméter magas, marcona katonáktól. Látszott, hogy már találkoztak velük, ismerték a Dort Bummlét.

- Üdvözlöm önöket a bázisunkon! Köszönöm, hogy eljöttek az első hívó szavunkra! - nyújtott kezet Howell. Jordon ismerte ezt az ősrégi földi szokást, bár náluk már századokkal ezelőtt kiment a

divatból. Kölcsönösen bemutatkoztak. Néhány formális dicséret is elhangzott mindkét részről, de ez amúgy is benne volt a protokollban. Általános dolgokról beszélgetve mentek be a fényűző fogadóterembe, ahol svédasztalos rendszerben, halmokba rendezve álltak a jobbnál- jobb földi finomságok. Csinos felszolgálólányok és jóképű pincérfiúk álltak az asztalok körül az esetleges megrendelésekre várva. Az udvariasság szabályait betartva ettek ebből-abból. Jordon megállapította, hogy tényleg finomak a földi ételek, bár a legtöbbjéről tudta, hogy szintetikus alapanyagokból készültek. Öt-tíz percig csak a kellemes ízeknek hódoltak, szótlanul falatozgatva. Howell Jordon mellé kanyarodott és finoman a kényelmes ülőalkalmatosságok felé kormányozta. A többiek továbbra is az evés élvezetének adták át magukat.

- Ennyire rossz a helyzet? - kérdezte rögtön a lényegre térve Jordon. Nem szeretett kertelni és nem azért jött, hogy a földi hatalmasságok előtt hajbókoljon.

- Sajnos igen! - bólintott Howell. - Későn reagáltunk az az igazság! El kell mondanom, hogy ezek nem hagyományos idegenek, hanem genetikailag kitenyésztett szuperegyedek! Kábé húsz méteresek és hat-nyolc tonnát nyomnak!

A sárgaszemű parancsnok majdnem magára öntötte a Chivas koktélt. Ezen rendkívül meglepődött. *Szuperegyedek?* Ez új!

- Hogyan lehetséges? - kérdezte az őt figyelő főkormányzótól.

- Hosszú lenne elmesélni az egész sztorit. - legyintett Howell. - A lényeg, hogy az elődöm manipulációjának az áldozatai vagyunk. Valahol elrejthetett néhány tojást, amiből kikeltek és elszaporodtak! Olyan gyorsan történt minden...Ezek a dögök nagyon okosak! Addig meglapultak, míg a számuk el nem érte az ezres kategóriát. Mindenhol egyszerre támadtak, így óriási pánikot és zűrzavart okoztak! Amíg magunkhoz tértünk és katonailag lépni tudtunk ellenük, addig megszállták a fontosabb épületeket és a földalatti létesítményeket. Szét kellene lőnünk az összeset, ha ki akarnánk őket irtani! Ez lehetetlen és kivihetetlen!

- El kell dönteniük, hogy túl akarják-e élni, vagy sem! - vágott közbe Jordon. - Építkezni a későbbiekben is lehet! De ha nem lesz kivel és nem lesz kinek...?

- Ez igaz, de egy ilyen döntés roppant nagy körültekintést igényel! - mosolyodott el Howell kényszeredetten. - Nem rombolhatunk le mindent esztelenül lövöldözve! Ez nem taktika, csupán csak technika! Nagyjából a bolygót vesszük célba és tűz! Ez nem megy! Sokan amúgy is ellenzik!

- Maga a főkormányzó! - vonta meg a vállát Jordon.

- Én sem tehetek meg mindent! - kontrázott rá Howell.

- Tehát ezért van szüksége a segítségünkre!

- Valami hasonlóra gondoltam…igen! Maguk olyanokra is képesek, amikre nálunk még az androidok sem!

- Hízelgő ránk nézve ez a megállapítása uram! - hajolt meg köszönete jeléül Jordon. - Birtokában vagyunk némely különleges technikának, amikkel szép sorban ki lehet a dögöket füstölni! De ezek csak normális nagyságú idegenek esetében működnek! Mi lesz, ha ezekre a szuperegyedekre nem hatnak?

- Akkor addig lövetem ezt a kurva bolygót, amíg egyetlen élő rohadék is marad rajta! - fakadt ki indulatosan Howell.

Jordon széles mosolyt eresztett el ennek hallatára.

*****

Max Vogel komótosan sétálgatott a nagyteremben és bizalmatlanul figyelte ezeket a sárga szemű, halványkék bőrű lényeket. Ezektől várja Kevin a segítséget? Mit tudnak ezek, amiket ők nem? Valami oka csak volt, hogy idecsődítette az "embertársait". Hihetetlen, hogy ezek is a fajtársaik, csak más fejlődési utat jártak be, teljesen másfajta körülmények között.

Elemelt az asztalról némi finomságot, amikor a szeme megakadt az egyik nőnemű lényen. Teljesen lenyűgözte őt a feléje áradó érdeklődés. Most egy szemernyit sem zavarta a hölgy másfajta külleme. A nő még "sima" emberi mértékkel nézve is gyönyörű volt. Formás, nőies alakja, hosszú, vörös haja Karent juttatta eszébe, akit elveszített. Kedvese Guitérrez hadnaggyal együtt belehalt abba a sérülésbe, amit az idegenlelkű újraklónozott egykori társaik okoztak. Későn tették rá a gépre és nem bírták megmenteni őket a szomorú végtől. Pedig ha ismét alkalmazták volna a tudatátmentést….! Na mindegy! Összeszedte magát és odalépett a fél fejjel alacsonyabb nőhöz.

- Üdvözlöm önt köreinkben kedves asszonyom! - tartott a nő elé egy karcsú pohárnyi pezsgőt.

- Kisasszony!…Még nem vagyok férjezett! - nyújtott kezet a más világból származó hölgy. Szemében határtalan érdeklődés és huncut fény villant. Vogel óvatosan megfogta a karcsú kezet, mintha törékeny tojást tartana.

- Max Vogel vagyok, az Egyesített Haderő főparancsnoka!

- Bianke Zarath, politikai tanácsadó! Független véleményt kell készítenem kormányunk számára az itt kialakult helyzetről! Önállóan tevékenykedem, nem tartozom Jordon parancsnok alá!

A sárga pupillák falták a férfi arcvonásait. Kissé ragadozószerű volt ez a nő, de Vogel meglepődött mikor úgy érezte, hogy ez abszolút nem zavarja. Bianke! Szép név, nagyon tetszik neki, és a nő is! Van benne valami erősen vonzó, csábító, ami a férfiembert mágnesként ragadja magával. Kissé Karenra emlékeztették a mozdulatai és a kivételes arcmimika, amellyel mondanivalóit alátámasztotta.

Elmerültek a beszélgetésben. Vogel úgy érezte, mintha megint kinyílt volna. Tényleg tetszett neki a nő! Tagadhatatlan, hogy ő is tetszett a nőnek. De nem is kicsit! Bár ezt már az előbb is gondolta.

Kissé összeráncolta a homlokát. Karent három hónapja veszítette el. Ráférne egy állandó partner. Néhányszor felkeresték őt otthonában a kiválasztott luxuskurvák, és tényleg nagyon profik voltak mindenben! Műveltek, szellemesek és bombázók. Mégse társ, mégse feleség és szerelmes partner!

Bianke ezalatt az összes lelkibaját leolvasta az arcáról. Ez volt a fő területe. Az emberek megfigyelése, kielemzése és a kiszemelt delikvensek megfelelő manipulációja.

- Szegény Max! Elveszített valakit, és azóta sem pótolhatja őt senki más, pedig voltak csinos próbálkozók! Ugye?

A férfi döbbenten nézett a huncut, sárga szemekbe. Ez a nő a veséjébe lát! Boszorkány!

- Remek megérzései vannak, és igaz, amit mondott! Szerettem egy nőt, de meghalt! Azóta sem jöttem helyre teljesen, pedig néhányan fenték rám a fogaikat!

Bianke némileg értetlenül nézett rá.

- Érdekes kifejezéseket használ Max! Mit jelent?